

Arrest

nr. 101 606 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Pashtunnen, en afkomstig te zijn uit het dorp Ghara, gelegen in het district Shirzad, provincie Nangarhar. U bent ongeveer 34 jaar oud en gehuwd met N.(...). Samen hebben jullie twee zonen en een dochter. Uw vrouw en kinderen verblijven in uw geboortedorp.

Vanaf 1385 (2006-2007 volgens de Gregoriaanse kalender) verhuurde u gedurende twee verschillende perioden een bijgebouw van uw huis als kantoor voor DAI/LGCD, een hulporganisatie gelinkt aan USAID. Omdat u en deze organisatie bedreigd werden door de taliban, werd het huurcontract stopgezet. Nadien, in 2008, verhuurde u voor enkele maanden uw twee wagens aan dezelfde organisatie. Bij een van de wagens deed u zelf dienst als chauffeur. U vervoerde een ingenieur van DAI/LGCD van zijn thuis naar zijn werkplaats.

In sanbula 1387 (september 2008 volgens de Gregoriaanse kalender) werden u en de ingenieur klemgereden door de taliban, die jullie nadien ontvoerden. In totaal hield de taliban u drie maanden vast. Toen u opnieuw een vrij man was, hoorde u een tijd lang niets van de taliban, tot ze u tot driemaal toe aanspraken om hen te helpen. Eerst moest u een helikopter van de regering neerschieten, later moest u talibanstrijders in uw huis onderdak geven en uiteindelijk moest u talibs het districtshuis helpen binnensmokkelen. Telkens weigerde u.

Toen er echter dichtbij uw huis heel wat talibs gesneuveld waren bij een veldslag, verkreeg u in totaal drie dreigbrieven. De eerste ontving u op 28/07/1389 (20/10/2010 volgens de Gregoriaanse kalender), de tweede 15 dagen later en de derde nog eens 15 dagen later. Na de derde dreigbrief, op 2/12/1389 (21/02/2011 volgens de Gregoriaanse kalender), besloot u Afghanistan te ontvluchten. Op 09/05/2012 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvragen legt u uw origineel Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor, vier originele huurcontracten van DAI/LGCD, drie originele talibanbrieven en een origineel attest van de districtsraad die uw problemen bevestigt.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 te koesteren in uw land van herkomst. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u vage en inconsistente verklaringen hebt afgelegd over de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan, waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Allereerst moet worden opgemerkt dat de chronologie van uw verklaringen en neergelegde documenten incoherenties vertonen.

De inhoud van de talibanbrieven die u neerlegt ter staving van uw asielaanvragen komt namelijk niet coherent over met de door u verklaarde feiten. Zo verklaart u van 2006 tot en met 2008 te hebben gewerkt voor de buitenlandse hulporganisatie DAI/LGCD. Op 27/03/2006 en op 18/05/2008 (Stuk 5 en 6) verhuurde u uw bijhuis en van 21 april 2008 tot 20 augustus 2008 en van 25 augustus 2008 tot 24 december 2008 verhuurde u uw wagens (Stuk 2 en 3). Tijdens die laatste verhuurperiode, meer bepaald in sanbula 1387 (september 2008 volgens de Gregoriaanse kalender), werd u, toen u de USAID-ingenieur terugbracht van zijn opdracht in Koghyani, klemgereden door de taliban, waarna jullie werden ontvoerd en uw wagen werd in brand gestoken. Nadat u drie maand later werd vrijgelaten, bleef u thuis en hoorde u ongeveer twee jaar lang niets meer van de taliban, tot men u tot driemaal toe vroeg een opdracht uit te voeren. Omdat u geen gehoor gaf aan hun eis, zond de taliban u een dreigbrief op 28/07/1389 (20/10/2010 volgens de Gregoriaanse kalender) (CGVS, p. 12). De taliban eist in deze brief dat u onmiddellijk uw werk voor de buitenlanders stopzet, hen uit uw huis zet en de taliban vervoegt (zie vertaling toegevoegd aan gehoorverslag). Vijftien dagen nadien kreeg u een tweede dreigbrief met dezelfde eis. Gezien u reeds twee jaar niet meer met de buitenlanders samenwerkte lijkt het niet steekhoudend dat de taliban u eind 2010 brieven met zulk een inhoud zouden opsturen. Bovendien vermelden deze twee dreigbrieven geen letter over de drie gesprekken die u zou hebben gehad met de taliban vlak voordat u deze brieven ontving terwijl u doet uitschijnen dat zij net een reactie zouden vormen op uw weigering hun opdrachten uit te voeren (CGVS, p. 20-21). Deze dreigbrieven passen dan ook niet te binnen de door u aangebrachte context.

Voorts is het onlogisch dat, terwijl hier in de eerste twee dreigbrieven in het geheel niet wordt naar verwezen, de derde brief van de taliban plots wel vermeldt dat u eerder werd ontvoerd en uw auto in brand werd gestoken (zie vertaling toegevoegd aan gehoorverslag). Bovendien laat deze brief letterlijk uitschijnen dat de taliban u had ontvoerd omwille van uw samenwerking met een buitenlandse organisatie, wat tegenstrijdig is met uw verklaringen. U verklaarde namelijk dat de taliban u net van de ene naar de andere plaats had gebracht omdat ze geen bewijzen hadden gevonden van uw werk voor DAI/LGCD. U prees zichzelf gelukkig dat de taliban toen geen bewijzen had tegen u (CGVS, p. 16).

De anomalie en vele incoherenties tussen uw verklaringen en de door u neergelegde talibanbrieven brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de authenticiteit van de talibanbrieven grote schade toe, waardoor ook de algemene geloofwaardigheid inzake uw vrees te worden vermoord door de taliban wordt aangetast. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De neergelegde documenten hebben daarom een

zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Aangezien uw verklaringen en de talibanbrieven een grote discrepantie en incoherentie vertonen kan dan ook geen waarde worden gegeven aan de door u neergelegde talibanbrieven.

Daarenboven komt het alles behalve plausibel over dat u de talibanbrief die u op 28/07/1389 ontving, weglachte en niet serieus nam (CGVS, p. 21). In het verleden stelt u namelijk reeds tweemaal een talibanbrief te hebben ontvangen voor het verhuren van uw huis (CGVS, p. 14) en drie maand door de taliban ontvoerd te zijn (CGVS, p. 16). Uw gedrag strookt dan ook helemaal niet met dat van iemand die voor de zoveelste keer bedreigd wordt, waardoor sterk kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van deze dreigingen aan uw adres.

Vervolgens stroken uw verklaringen op de vragenlijst van het CGVS op 22/05/2012 niet met uw verklaringen op het gehoor van het CGVS op 30/08/2012. Ten eerste haalt u op de vragenlijst van het CGVS aan dat u 500.000 roepies moest betalen om u na drie maand gevangenschap vrij te kopen van de taliban. (Vragenlijst CGVS, dd. 22/05/2012, p. 3). Over dit losgeld rept u op het gehoor voor het CGVS echter met geen woord. Meer zelfs, u doet uw vrijlating uit de donkere kamer waar u drie maand non-stop had verbleven af als een onverwacht geschenk uit de hemel. Toen men u namelijk uit de kamer haalde, had u nog geen idee of de taliban u zou vrijlaten. Het was pas toen men u naar het centrum bracht, dat men u vertelde dat u terug huiswaarts mocht (Gehoorsverslag CGVS, p. 19). **Ten tweede** dist u in de vragenlijst van het CGVS een spionageverhaal op als reden waarom u op 28/07/1389 een eerste van drie talibanbrieven had ontvangen (Vragenlijst CGVS, dd. 22/05/2012, p. 3). De taliban zou u er namelijk van beschuldigen een spion te zijn van de overheid, verklaarde u toen. Opnieuw zwijgt u hier tijdens uw gehoor op het CGVS in alle talen over. De taliban zou u met de brieven enkel willen opdragen geen medewerking meer te verlenen aan een hulporganisatie en aan de regering (Gehoorsverslag CGVS, p. 21). Van een spionageverhaal is tijdens uw gehoor dus al helemaal geen sprake meer. Het is, **ten derde**, dan ook opmerkelijk dat u op uw vragenlijst niets verteld over de bezoeken van de taliban bij u thuis, voorafgaand op de talibanbrieven die een rechtstreekse oorzaak zijn voor uw vlucht uit Afghanistan. Zo verklaart u dat de Taliban u aanvankelijk vroeg een helikopter neer te schieten, vervolgens vroeg om talibanstrijders onderdak te bieden en ten slotte vroeg talibs het districtshuis binnen te smokkelen (CGVS, p. 20). Omdat u telkens weigerde en er nadien talibanstrijders dichtbij uw huis omkwamen, zou u dan een talibanbrief ontvangen hebben. Het gaat hier niet om een detail, maar om de oorzaak waarom de taliban u een dreigbrief had gestuurd en dus de reden waarom u uw land van herkomst heeft verlaten. Er mag dan ook worden verwacht dat u dit steevast aanhaalt wanneer wordt gevraagd naar uw asielmotieven. Het is dan ook onverzoenbaar dat u enerzijds uw losgeld en spionageverhaal op uw vragenlijst wel vernoemt en niet op uw gehoor voor het CGVS en anderzijds de drie eisen van de taliban op de vragenlijst achterwege laat maar die wel boven water haalt tijdens uw gehoor. De vaststelling dat u dan ook geen consistente verklaringen aflegt tijdens uw vragenlijst en nadien tijdens uw gehoor brengt uw geloofwaardigheid ernstige schade toe.

Bovendien moet worden opgemerkt dat het weinig plausibel is dat de taliban u zouden vragen een helikopter neer te schieten of u zouden vragen talibs bij u thuis op te vangen of binnen te smokkelen in het districtshuis. Er kan worden verondersteld dat een helikopter uit de lucht schieten enige kunde vergt in het hanteren van een zwaar wapen. Uit uw verklaringen blijkt echter nergens dat u deze ervaring zou hebben. De kans dat u dan ook een succesvol schot aflevert, lijkt onbestaande. Het is dan ook totaal onlogisch dat de taliban bij zo een grote en belangrijke operatie het lot zou tarten en een niet opgeleide schutter het beslissende schot zou laten afvuren. Bovendien beschikt de taliban over voldoende mannen die wel opgeleid en capabel zijn om een vuurwapen te hanteren. Bovendien is het ook totaal onlogisch dat de taliban de opdracht zou laten uitvoeren door iemand zoals u. In het verleden heeft u namelijk nooit te kennen gegeven de taliban te steunen. In tegendeel. U heeft gewerkt voor een buitenlandse organisatie, werd drie maand ontvoerd en bleef nadien anderhalf jaar thuis (CGVS, p. 11). Het is dan ook totaal vreemd dat de taliban u plots in vertrouwen zou nemen, een groot wapen bij u zou afleveren en u een helikopter zou laten afschieten. Opnieuw kan worden aangenomen dat de taliban over meer toegewijde mannen beschikt die wel honderd procent te vertrouwen en opgeleid zijn. Deze laatste conclusie kan ook worden doorgetrokken voor de twee overige eisen van de taliban. Zo is het weinig plausibel dat de taliban iemand die geen talibanprofiel heeft zou vertrouwen om strijders in zijn huis te herbergen of strijders het districtshuis zou helpen binnensmokkelen. Het is weinig plausibel dat de taliban er niet aan dacht dat u hen misschien wel eens zou kunnen verraden. De taliban weet namelijk dat u kennissen heeft bij het districtshuis (CGVS, p. 20) én dat u in het verleden met buitenlanders heeft samengewerkt. Dat de taliban zo een groot risico zou nemen enkele strijders onder te brengen bij iemand die ze niet ten volle kunnen vertrouwen, is weinig plausibel. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan deze eisen van de taliban waardoor de algemene geloofwaardigheid van uw asiolverhaal nog maar eens op de helling komt te staan.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u pas twee- en een halve maand na het ontvangen van uw derde talibanbrief Afghanistan heeft verlaten. De laatste talibanbrief, betreffende uw terdoodveroordeling (zie vertaling toegevoegd aan gehoorverslag), ontving u op 25/12/1431 (02/12/2010 volgens de Gregoriaanse kalender) en u verliet Afghanistan op 2/12/1389 (21/02/2011 volgens de Gregoriaanse kalender) (CGVS, p. 3). De vaststelling dat u nog ruime tijd na de laatste dreiging in Afghanistan heeft verbleven, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees en dus van de feiten die daaraan ten grondslag zouden liggen.

Uw vage, ongeloofwaardige en niet aannemelijke antwoorden laten niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de taliban werd gevisieerd omwille van het samenwerken met een buitenlandse organisatie (DAI/LGCD). Deze feiten kunnen dan ook niet als indicatief worden beschouwd voor het bestaan van een risico in de zin van art. 57/7 bis van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Afghanistan.

Gezien u er niet bent in geslaagd aannemelijk te maken dat u ooit problemen heeft gekend met de taliban, zowel tijdens als na u uw werkzaamheden voor DAI/LGCD die u eind 2008 heeft stopgezet, volstaat het loutere feit dat u met deze buitenlandse hulporganisaties zou hebben samengewerkt niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu, hoewel u verklaart uit de provincie Nangarhar afkomstig te zijn, de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. Zo verklaart u over ongeveer 25 jerip grond te beschikken waar tweemaal per seizoen op gecultiveerd kan worden en over 8 jerip grond te beschikken waar eenmaal per seizoen op kan worden gecultiveerd (CGVS, p. 13). Uit informatie die in het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat iemand met 20 jerip grond als grootgrondbezitter wordt beschouwd in Afghanistan. U heeft dan ook de mogelijkheid om uw gronden te verkopen of te laten uitbaten om zich in Kaboel te kunnen gaan vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer

te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden.

De resterende door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara betreft enkel uw identiteit en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoot. Ook aan het attest van de districtsraad kan geen waarde worden gehecht. Net als de talibanbrieven die eerder werden besproken, gaat het hier immers om een document dat uiterst fraudegevoelig is omdat het van privépersonen komt en dus niet aan enige formele vereisten kan worden getoetst. Dit soort documenten kan op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt, zoals eerder gezegd, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bij de beoordeling hiervan dient volgens verzoeker rekening gehouden te worden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan. De beslissing mag dan ook niet louter op basis van een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen genomen worden. Bovendien geniet verzoeker het voordeel van de twijfel. Niettemin baseert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich op 'vreemde' aspecten die de kern van verzoekers vrees niet aantasten. Verzoeker verwijst naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker stelt dat hij ook een verhoogd risico voor vervolging heeft. Hij heeft namelijk gebouwen en wagens verhuurd aan buitenlandse hulporganisaties. Uiteraard werd verzoeker door de leden van de taliban gevisieerd en beschouwd als een verrader die vermoord dient te worden. Verzoeker is afkomstig uit de regio Nangarhar, die gekend staat voor het geweld op grote schaal door de strijd tussen de overheid en de taliban en de hoge graad van mensenrechtenschendingen. Verzoeker verwijst opnieuw naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Omtrent de gedane vaststellingen met betrekking tot de dreigbrieven in 2010 stelt verzoeker dat het een zeer woelige periode was en dat de taliban aan burgers vroeg om met hen mee te werken. Wie dit weigerde, zoals verzoeker deed, kreeg meteen de stempel banden te hebben met de buitenlanders. Gelet op de werkzaamheden in het verleden van verzoeker rees onmiddellijk het vermoeden dat hij opnieuw met de buitenlanders samenwerkte. Lokale dorpingen die werken voor de taliban geven informatie door, maar deze is niet altijd correct. Indien de dorpingen aan de taliban vertellen dat verzoeker met de buitenlanders samenwerkt, gelooft de taliban dit. Bovendien stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het analyseren van de documenten impliciet dat het woord van de taliban meer waarde heeft dan dat van verzoeker. De dorpingen zeggen echter soms wat de taliban wil horen om zo meer gratie of geld te verdienen. Er dient ook rekening gehouden te worden met het feit dat veel talibanstrijders ongeletterd zijn. Er kan dus ook niet verwacht worden dat men in een brief gaat verwijzen naar eerdere mondelinge gesprekken en er kan geen logica gezocht worden in de handelingen en de woorden van de taliban. De dreigbrieven zijn ook geen officiële brieven tussen bepaalde instanties. Als de taliban logisch zou kunnen redeneren zouden ze misschien niet voor zoveel problemen zorgen. Wanneer verzoeker in het kader van zijn ontvoering aanhaalde dat er bij hem geen bewijzen of documenten aanwezig waren, bedoelde hij hiermee dat hij niet in het bezit was van enig document of contract. Het feit dat hij vergezeld werd door de ingenieur, waarover geen twijfel bestond betreffende zijn werk, verhoogde uiteraard het vermoeden van de taliban dat verzoeker samenwerkte met de buitenlanders. Verzoeker heeft het losgeld dat betaald werd voor zijn vrijlating niet meer spontaan gemeld in het gehoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen omdat hij ervan uitging dat deze vraag gesteld zou worden. Er werden vooral vragen gesteld over de gevoelens bij de vrijlating en het verloop hiervan. Er werd niet doorgevraagd over de exacte redenen waarom verzoeker werd vrijgelaten. Dat verzoeker de vrijlating weergeeft als een geschenk uit de hemel komt omdat hij niet op de hoogte was van de betaling van losgeld op het moment dat hij vrijkwam. Het is dan ook ongehoord dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen conclusies trekt over zaken die niet werden gevraagd of gezegd. Het is spijtig dat verzoeker geen bewijzen kan bijbrengen omtrent de ontvoering aangezien deze niet bestaan en verzoeker voelt zich dan ook machteloos. Het is misschien een ongewoon handelen, maar het zou nuttig zijn bepaalde mensen uit de regio te ondervragen. Het verhaal van verzoeker schijnt zeer gekend te zijn. Verzoeker citeert uit "Ambtsbericht Nederland" van 4 juli 2012, waaruit blijkt mensenrechten over het algemeen geschonden worden door verschillende partijen waaronder de overheid en de taliban. Verzoeker verwijst ook naar de omschrijving van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in voormeld verslag. Door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie heeft verzoeker gegronde redenen om voor zijn leven en fysieke integriteit te vrezen. Omtrent de gevraagde samenwerking met de taliban, stond verzoeker enorm versteld toen deze paragraaf van de bestreden beslissing hem werd voorgelezen. Hij reageerde onmiddellijk dat dit totaal verkeerd begrepen en vertaald is geweest. De taliban was aan de macht in het dorp van verzoeker en de regering gebruikte een helikopter om eten en belangrijke mensen te vervoeren. Het huis van verzoeker was op een zeer strategische plaats gelegen, dichtbij het districtshuis en omringd door velden, de plaats waar de helikopters opstijgen en dalen. Daarom verzocht de taliban aan verzoeker om hen zijn huis ter beschikking te stellen, zodat zij van daaruit hun operatie om het district aan te vallen konden uitvoeren. Verzoeker weigerde dit en het plan van de taliban werd verijdeld door een aanval van de overheid. Veel talibanleden zijn bij deze aanval om het leven gekomen. Na deze aanval werd verzoeker ervan beschuldigd een spion te zijn en hieruit werd afgeleid dat verzoeker opnieuw samenwerkte met de overheid. Dorpelingen versterkten deze geruchten en leugens. Omtrent de vlucht uit zijn land, merkt verzoeker op dat hij 13000 dollar heeft moeten betalen aan de smokkelaar en hiervoor geld heeft moeten lenen. Dit is dus niet in een vingerknip geregeld. Verzoeker had gewoon geen vroegere kans om te vluchten.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst desbetreffend naar drie arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hoewel verzoeker afkomstig is uit het district Shirzad in de provincie Nangarhar, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot een analyse van de risico's in Kabul. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij zijn regio van herkomst nog steeds als een gevaarlijke plaats beschouwt met blind geweld tegen de civiele bevolking en verwijst desbetreffend naar de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers van februari 2010.

Verzoeker heeft zijn hele leven in zijn dorp doorgebracht en zijn afkomst wordt niet betwist. Bij de analyse van de risico's ingeval van terugkeer naar Afghanistan kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich dus niet redelijkerwijze beperken tot Kabul. Er is ook geen sprake van een opvangnetwerk in Kabul waar verzoeker terecht zou kunnen. Zelfs indien verzoeker zich zou kunnen vestigen in Kabul zonder een risico op een schending van artikel 3 EVRM of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zou verzoeker alleszins gedwongen zijn terug te keren naar zijn geboortestreek. Immers, hij zou bij zijn familie in zijn geboortestreek eventuele middelen moeten zoeken om zijn installatie in Kabul te organiseren en te financieren. Hij zou dus de facto verplicht zijn een tijdje te verblijven in een regio die in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming en bijgevolg ook regio's moeten doorkruisen die geteisterd zijn door blind geweld in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarenboven is verzoeker gehuwd en heeft hij drie kinderen. Hij zou dus sowieso moeten terugkeren naar zijn geboortestreek om zijn familie op te halen, nu het uitgesloten is dat een vrouw met drie kinderen deze weg alleen zou afleggen. Bovendien is verzoeker ongeletterd en zal hij geen werk vinden, waardoor hij zijn gezin niet zal kunnen onderhouden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft tevens geen rekening gehouden met het risicoprofiel van verzoeker omwille van zijn samenwerking met de hulporganisaties.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat er ook op zeer lichte wijze vanuit dat verzoeker voldoende bemiddeld zou zijn om een vluchtalternatief te zoeken in Kabul. Er wordt uit het oog verloren dat niemand de gronden van verzoeker wil kopen. Er heerst een onveilige situatie en niemand wil zijn leven riskeren voor een stuk grond. Indien men vertrekt en deze gronden achterlaat worden ze sowieso ingenomen door de taliban en stellen ze valse eigendomsdocumenten op. Men zou dan later veel geld moeten betalen om een gerechtelijke procedure op te starten om deze gronden te proberen recupereren. Bovendien dient men te beseffen dat men niet alleen een beslissing neemt voort verzoeker, maar ook voor zijn ganse gezin. Ten slotte dient er ook rekening gehouden te worden met het feit dat Kabul een zeer dure stad is en verzoeker er nooit kan overleven. Volledigheidshalve dient

ook nog onderstreept te worden dat de situatie in Kabul helemaal niet zo veilig is als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert. Hiervoor verwijst verzoeker naar het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan en naar het specifieke standpunt van UNHCR over de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief in Kabul.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012 toe.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo stelde verzoeker aanvankelijk dat hij 500000 Pakistaanse Roepies moest betalen om zichzelf vrij te kopen toen hij door de taliban werd ontvoerd (stuk 9, vragenlijst, p. 3). Op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vermeldt verzoeker dit echter op geen enkel moment. Daarentegen stelt verzoeker dat hem pas toen hij in het centrum afgezet werd gezegd werd dat hij vrij was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij dit niet vermeld heeft omdat hij ervan uit ging dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze vraag zou stellen, merkt de Raad op dat wel degelijk aan verzoeker de vraag werd gesteld hoe hij uit de kamer waar hij opgesloten zat geraakt is (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18). Logischerwijze kan van verzoeker verwacht worden dat hij het betalen van losgeld zou vermelden als antwoord hierop indien dit werkelijk heeft plaatsgevonden. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Bovendien spreekt verzoeker zichzelf opnieuw tegen door in onderhavig verzoekschrift te stellen dat hij niet op de hoogte was van de betaling van het losgeld op het moment dat hij vrijkwam. Verzoeker verklaarde immers: *“Dan moest ik 500.000 Pakistaanse Roepies betalen om me vrij te kopen. Ik deed dit.”* (stuk 9, vragenlijst, p. 3). Verzoeker verklaarde bijgevolg wel degelijk zelf dit losgeld te hebben betaald. Daarnaast verklaart verzoeker dat de eerste dreigbrief van de taliban er kwam omdat hij beschuldigd werd van spionage voor de overheid aangezien zij dachten dat hij informatie over de taliban had doorgespeeld en dat zij hierdoor enkele leden verloren na vuurgevechten met de politie (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 3). Ook hier zegt verzoeker niets over tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Integendeel verklaart hij dat er in de eerste brief staat dat hij geen medewerking moet verlenen aan de hulporganisatie en de regering (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 21). Bovendien vermeldt verzoeker aanvankelijk niets over het bezoek van de taliban waarbij ze hem vroegen een helikopter neer te schieten of hun strijders plaats te geven om dit te doen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 20). Het is niet aannemelijk dat verzoeker een dergelijk belangrijk element niet zou aanhalen, gezien dit volgens zijn verklaringen de aanleiding vormde van de dreigbrieven (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 20, 21). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 9, vragenlijst, p. 1). Met betrekking tot dit bezoek van de taliban merkt de Raad overigens op dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in

tegenstelling tot wat hij beweert in onderhavig verzoekschrift, verklaarde dat de taliban hem vroeg om een helikopter neer te schieten. Pas nadat verzoeker dit weigerde omdat dit zijn gezin in gevaar zou brengen, vroegen ze hem om hun strijders plaats te geven zodat zij dit zouden kunnen doen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 20). Verzoeker spreekt zich bijgevolg ook op dit punt tegen door in onderhavig verzoekschrift te stellen dat zij hem slechts vroegen zijn huis ter beschikking te stellen. Het betoog dat verzoeker in zijn verzoekschrift desbetreffend ontwikkelt, komt de Raad over als gekunstelde *post factum* verklaringen die na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen.

Ook omtrent de dreigbrieven legt verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af. Zo geeft verzoeker aan dat de aanleiding voor de dreigbrieven het feit was dat hij weigerde mee te werken met de taliban voor het neerhalen van een helikopter en taliban binnen te smokkelen in het districtshuis (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 20-21). Het is dan ook niet aannemelijk dat de brieven van de taliban geenszins naar deze feiten verwijzen. In de eerste brief eist de taliban immers dat verzoeker zijn werk voor de buitenlanders dient stop te zetten en hen het huis uit te sturen dat zij gebruiken als kantoor. Vijftien dagen later kreeg verzoeker een gelijkaardige brief. Deze feiten dateren echter twee jaar van voor deze brief en verzoeker verhuurde zijn huis inmiddels niet meer aan de buitenlandse organisatie (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de taliban slechts geloven wat de dorpelingen hen vertellen, stelt de Raad vast dat dit slechts een loutere bewering is van verzoeker. Overigens ziet de Raad niet in waarom de taliban een dergelijke makkelijk te controleren feit niet zelf zouden nagaan en wel de moeite zouden doen om dreigbrieven te sturen.

De verklaringen van verzoeker worden ten slotte volledig ondermijnd doordat hij stelt dat hij de dreigbrieven van de taliban niet serieus nam en "*dacht dat iemand hem een toer wou lappen*" (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 21). Verzoeker had immers in het verleden reeds dreigbrieven ontvangen van de taliban voor het verhuuren van zijn huis (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14), was drie maand ontvoerd en opgesloten geweest door de taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16) en weigerde de taliban te helpen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 20-21). Binnen deze context doet de verklaring dat hij de dreigbrieven van de taliban niet onmiddellijk serieus nam, dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit "Ambtsbericht Nederland" van 4 juli 2012, waaruit blijkt mensenrechten over het algemeen geschonden worden door verschillende partijen waaronder de overheid en de taliban, naar de omschrijving van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in voormeld verslag verwijst en stelt dat door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie hij gegronde redenen om voor zijn leven en fysieke integriteit te vrezen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in

dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker kwam als chauffeur regelmatig in Jalalabad en uit zijn verklaringen blijkt dat hij de stad goed kent (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 5). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad geen burgerdoden ingevolge het geweld, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA). Er is in de eerste helft van 2012 geen enkele burgerdode gevallen in Jalalabad. Leger en politie hebben de stad stevig in handen en treden er hard op tegen criminaliteit. Uit de 'Daily Security Briefs' van Pajhwok blijkt dat er in de eerste helft van 2012 geen enkel veiligheidsincident plaatsvond, met uitzondering van een aanslag op het Pakistaanse consulaat waarbij een politie-officier omkwam. De stad was in de eerste helft van 2012 dus bijzonder rustig.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan en Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civico-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken. Het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde Algemeen Ambtsbericht Afghanistan toont geenszins aan dat er in Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Dit document heeft geen betrekking op de specifieke situatie in Jalalabad en is aldus niet van die aard om de voorgaande analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker aangeeft dat hij alleszins gedwongen zou zijn terug te keren naar zijn geboortestreek om zijn financiën te regelen en zijn gezin op te halen, merkt de Raad op dat dit slechts een bewering is van verzoeker en bovendien moet worden opgemerkt dat verzoekers echtgenote en kinderen bij zijn ouders inwonen in zijn geboortestreek (stuk 9, verklaring) en verzoeker derhalve over familieleden beschikt die deze zaken voor hem kunnen regelen. Dat verzoeker ongeletterd is, geen werk kan vinden waardoor hij zijn gezin niet zal kunnen onderhouden, kan hier evenmin dienstig worden aangevoerd aangezien dit niet alleen speculatieve beweringen zijn, doch ook redenen van louter socio-

economische aard zijn. Louter financiële overwegingen kunnen bij de beoordeling van een veilig vestigingsalternatief evenmin een hinderpaal zijn.

2.7. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF